

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 99 - Any III - Epoca III

Barcelona, 27 de maig de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Abans que sigui massa tard

Desarmem els propietaris

Confessem sincerament que no ens expliquem la posició de la majoria d'Esquerra al Parlament en no voler votar la proposició d'urgència de la nostra minoria per a la discussió del projecte de llei de dissolució del somentent presentat temps abans pels nostres diputats. Posició tan menys explicable quan en principi es manifestà, d'acord amb nosaltres, partidària de la dissolució d'aquest cos tan perillós per a la República i la revolució. Per què, doncs, no votar la urgència? Per què aquesta vacil·lació, aquest recel?

Els propietaris estan corrent la veu de sedició d'una comarca a l'altra. Ahir era Vilafranca, avui són Manresa i Igualada. I cada dia amb més insolència. Es que es senten forts, puix la República, massa blava, els consent que continuïn armats, que gaudeixin de llicències que es neguen als obrers, i als defensors de la República. Si a casa seva no tinguessin un fusell a punt d'engegar no parlaran de la manera que parlen. Però el que és de terner no són unes paraules que poden ésser purgades amb uns quants mesos a Canàries o a Maó, sinó els fets que s'estan gestant i que de no ésser-hi a temps portaran indefectiblement la sang a Catalunya.

Es que l'Esquerra no es dona compte d'aquest moment de perill? Es que no la inquieti el sincronisme que es produeix entre les assemblees de Vilafranca i Manresa, els fets de Sevilla i l'agitació de Madrid? Es que potser no veu en la classe propietària catalana la representació a Catalunya de la reacció que arreu d'Espanya fa esforços desesperats per a aterrar l'obra de dos anys de revolució? Per què, doncs, no arrebastar-los les seves armes abans que sigui massa tard?

Una d'aquestes armes, la més poderosa, és el Somentent. Puix companys nostres ho han dit, i es molta veritat: darrera cada propietari hi ha un sometenista; darrera cada sometenista hi ha un fusell. Ho han dit ben clar: ells no estan disposats a deixar-se prendre pacíficament llurs privilegis de classe que reclama la revolució. I estan disposats a defensar-los a la força, girant contra el poble els seus fusells contrarevolucionaris.

Som a temps, encara, per intervenir. Però si no anem de pressa, si no compremem la gravetat del moment, els esdeveniments, la reacció ens aixafarà.

Cal aprovar immediatament, sense esperar una setmana més, la nostra llei de dissolució del Somentent, abans d'entrar en el fons de la discussió de la llei de conreus agrícoles. No podem consentir que l'amenaça dels fusells de la reacció plani sobre el Parlament.

Contra el feixisme mundial

La Federació Sindical Internacional i la Internacional Obrera Socialista fan una crida conjunta a la classe obrera per tal de continuar lluitant contra l'avenç de la reacció

Les meses de la Federació Sindical Internacional i de la Internacional Obrera Socialista, reunides a París el 19 de maig de 1933, davant els nous actes de terror i de barbàrie sense precedents del feixisme hitleria, es veuen en el deure d'aixecar llur més vehement protesta contra aquests procediments inqualificables;

Expressen llurs sentiments de simpatia i de solidaritat a tots els militants obrers perseguits, com també a totes les altres víctimes de la dictadura feixista;

Constaten, per altra banda, que davant els actes monstruosos que ha assenyalat el seu adveniment, la consciència de tots els pobles civilitzats ha reaccionat espontàniament, no solament amb protestes verbals, sinó amb actes de boicot moral i material i amb altres accions positives en el domini polític, financer i econòmic;

Encoratgen llurs afiliats i llurs organitzacions a continuar, segons les necessitats i les possibilitats presents, la defensa de les llibertats i dels drets dels treballadors.

No menys enèrgica ha d'ésser l'acció de defensa contra totes les temptatives dels feixismes de propagar i imposar, per tots els mitjans, llur sistema polític en altres països, a fi de provocar la restauració, sota una dictadura demagògica, de règims de reacció social, fracassat d'ençà molt temps.

Exhorten els treballadors, ensems que tots els països, a donar-se compte del greu perill que constitueix per a la legislació internacional del treball, per a la pau i per a la civilització, aquest nacionalisme fanatitzat, aquesta reacció política i social, que comporta el treball forçat i el dumping social, presumptuosament presentat, digui's feixisme alemany o italià, com un nou ordre social, i els criden a seguir, incessantment, llur lluita implacable contra tots els enemics de la pau, de la democràcia i del progrés social.

UNA NOVA LLEI AMERICANA

Cap al control estatal de la indústria

El corresponent de Nova York de «The Manchester Guardian», comunica que regna gran expectació als Estats Units per conèixer detalls de la nova llei de control de la indústria, amb la qual aquell país farà un altre gran pas en el camí vers el capitalisme d'estat, al qual semblen ara tan decantats els llanquís. Mentre s'esperen els detalls, s'han pogut conèixer les directrius principals de la llei. Entre aquestes, cal esmentar, per la seva importància, les següents:

1. Establiment d'un horari i d'un salari raonable en cada indústria, considerada separadament.
2. Control de la producció, per tal d'evitar la sobreproducció de qualsevol producte.
3. Suspensió de les lleis contra els

trusts durant el període de reconstrucció nacional.

4. Inversió de 3.300 milions de dòlars en obres públiques — federals, estatals i municipals.

5. Nous impostos, que reportaran uns quants milions de dòlars a l'any, per tal de realitzar aquestes obres públiques.

El grau de conformitat a aquestes mesures semi-socialitzants, àdhuc pels industrials conservadors, és sensiblement sorprenent, constata el corresponent. La raó d'això es troba en el fet que s'ha vist tan perjudicat per la crisi que per tal d'acabar amb la situació present, estan disposats a llançar tots llurs principis tradicionals al munt del ferro vell.

Cosa amb la qual donen una magnífica lliçó als nostres industrials i a certs il·lustres mentors seus, com per exemple un tal Tallada, que diu que en la seva joventut s'havia dedicat a l'estudi d'aquestes qüestions.

Impressió parlamentària

(Sessons del 16 al 19 de maig)

Setmana tensa, setmana de passió, continguda, a voltes, i que en d'altres esclata amb violència.

En la sessió de dimarts s'aproven definitivament els articles 71 i 73 de l'Estatut Interior de Catalunya que havien quedat pendents de nova redacció. Amb aquests articles queda aprovada la totalitat dels que formen la nostra carta constitucional. A assenyalar unes interessants intervencions, en la discussió d'aquests articles, dels companys Serra i Moret i Ruia.

A continuació s'inicia el debat de totalitat sobre el projecte relatiu als conflictes del camp. Unes manifestacions del company Serra i Moret en el sentit d'invitar el Govern a exposar prèviament el seu punt de vista, dona lloc a un viu diàleg, anticipació de la pressió amb què caldrà lluitar entre el senyor Abadial i el President de la Comissió. El Conseller-Delegat, amb una declaració de perfecta solidaritat entre el Govern i la Comissió, talla oportunament l'incident.

El company Serra i Moret inicia aleshores el debat amb aquells seus equívocs i ponderació, i amb paraules serenes i objectives assenyala el defecte cabdal del dictamen: la seva manca d'equitat, posat que estableix una diferència injusta i irritant entre els arrendataris que provoquen conflicte i els que, tot i prestar llur ajut i escafi col·lectiu a la causa general dels rabassaires, es mostren respectuosos amb els pactes i amb la Llei. Assenyala amb conceptes elevats i justíssims els perills que es deriven de l'esmentada desigualtat de tracte en perjudici dels darrers.

El dimecres, en mig de gran expectació, el company Comorera demana la paraula per defensar una proposició incidental de la nostra minoria, en la qual, prenent peu de l'esperit i de les manifestacions exterioritzades en l'Assemblea de propietaris sometenistes de Vilafranca, es demana la dissolució del Somentent. Un silenci impressionant plana tot d'una damunt la Cambra i el company Comorera comença la seva formidable alegació. Les seves paraules, severes i contundents, incisives, cauen una a una com martellades damunt dels esperits i susciten en el cor dels esquerrens un clam d'indignació contra l'audàcia i el cinisme inaudits dels reaccionaris sediciosos de Vilafranca. En nom de l'Esquerra, el diputat senyor Casanoves recull les acusacions del company Comorera i se les fa seves totalment. I és en aixecar-se a parlar el senyor Ventosa i Calvell que les procacitats de concepte i el cinisme d'expressió de l'ex-ministre catalanista de la monarquia borbònica fan esclatar amb violència la indignació fins aleshores continguda. Es produeix un escàndol formidable que dura llarga estona. El company Fronçosa intenta inútilment donar a un allargues la lliçó que el seu cretinisme es mereix; el financer senyor Tallada es presumeix darrera una cadira; el senyor Farreres s'increpa amb el tècnic senyor Vidal i Guardiola, mentre la Presidència agita vanament la campaneta per imposar serenitat. Finalment s'apitaven els ànims i s'aterra la sessió.

En la sessió del dijous continua el debat amb gran passió. El senyor Abadial, en un llarg discurs d'esperit reaccionari, es fa escoltar amb silenci gràcies als seus cabells blancs. El senyor Tauler li contesta, en nom propi, amb un discurs vibrant. Aleshores el company Comorera consummeix el tercer torn en contra de la totalitat. Fa un anàlisi del dictamen en la seva part substantiva i realitza novament, amb el seu estil propi i penetrant, el defecte de la diferència irritant de tracte que s'estableix entre els treballadors del camp. Demana que la Comissió exposi les raons en què fonamenta aquesta injustícia.

En la sessió del divendres parlen finalment la Comissió i el senyor Conseller de Justícia i Dret. Tant l'un com l'altre es limiten, però, a contestar i rebatre els arguments de la Lliga. Pel que fa als companys Serra i Moret i Comorera, es concreten a fer-hi unes vagues al·lusions i es reserven per examinar-los en el moment de discutir l'article.

La setmana política

Quan arriba el torn a March-Lerroux? - O amb la classe o contra la classe obrera. - La insolència dels propietaris. - Hurtado i Rovira i Virgili, polítics "jettatore"

Lerroux ha menjat amb els mariners lerrouxistes. N'hi havien de tota mena. Mariners d'aigua dolça, d'aigua salada i d'aigua tèrbola. Aquests eren els més, començant per l'ilustre anfitrió.

Hi havia «militares y paisanos», com en els sainets clàssics. «Paisanos» que es passen de vius, i «militares» que es fan l'enze.

A les postres hi hagué discursos remullats amb xampany. Per tant, discursos indiscrets. I parlà March-Lerroux, per no deixar malament a la pitonisa que li pronosticà: «por el mes de juny te volverás lelo». Confessà March-Lerroux que és amic de molts militars, que a casa seva hi van molts militars. Que hi van perquè a ells els dona la gana i a ell també.

Confessió de «lelo» imminent. Innessària, tantmateix. Car ja ho sabíem.

Abans del 10 d'agost, «ilustres militars» eren hostes seus a la «quinta San Rafael». El mateix 10 d'agost, «militars amigos» l'anaven asabentant del que succeïa, i tingué notícia del fracàs primer que el govern i que el propi Sanjurjo.

Els amics de March-Lerroux són els enemics de la República. Serà una casualitat, però és així. No neguem a March-Lerroux el dret d'escollir les seves amistats. Però March-Lerroux, en justa correspondència, no ha d'enfustimar-se si els espectadors en treiem certes conseqüències.

La primera: que ell, March-Lerroux, conspira contra la República. La segona: que ell, March-Lerroux, fidel a la seva tradició de confident enquistat en les fileres republicanes, està a sou de qui vulgui comprar-lo. I com que aquest «qui» no és cap republicà, ni cap socialista, serà un «altre». Un altre tan misteriós, tan amagat, que tothom se sap la seva imatge de memòria: nas llarg i cames llargues.

Uns quants amics de March-Lerroux són avui a la presó. Entre ells Guitian, l'almirall catàstrofic que no pot fer-se a la mar sense enfonsar un parell de vaixells: el que ell comanda i el del costat. Que hi passin molts mesos, desitgem. Encara que castigant els fills la República no es curarà de les facècies del pare March-Lerroux.

Estem contents de la diligència del govern. Al castell de La Mola es pot digerir bé i calmament els excessos d'un banquet a Madrid.

Però, quan arriba el torn a March-Lerroux?

Un grup de militants d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha repartit un manifest en el qual es demana al «nostre Partit» (d'ells) que accentui el to social de la seva política.

El primer signant es diu Cla-

ra, el mateix Clarà que en dies de la vaga telerònica, sentint-se faista cent per cent, digué: «Si no es guanya la vaga, entonsarem la República». La vaga es va perdre i la República no s'entonsà. És potser aquest fracàs de profeta el que commogué la psiquis del faista Clarà i el transformà en l'esquerrà Clarà, aburgésat, endomiscat en una oficina de la Generalitat, on no hi ha res a fer, on no té pas ganes de fer-hi res.

Sentim que volguts amics nostres (els Folch i Folch, els Llorens i els Rauret) vagin en tan mala companyia.

Ho sentim, també, perquè desgasten les seves energies inútilment.

L'Esquerra Republicana no pot caracteritzar-se, com ells demanen, en política social, perquè no és un partit de classe. Els seus principals líders ho han dit i repetit en el Parlament, i un d'ells, Dencàs l'Insensible, es declarà «antimarxista». Com Hitler?...

Es cert que el poble treballador de Catalunya va iniciar la revolució pensant en els problemes econòmics a resoldre, i creient que es resoldrien. Però escollí una eina impròpia i un partit avençat en matèria política i conservador en matèria econòmica. Un partit burges.

Els bons amics que ara s'esforcen per a donar un to a un partit que no pot tenir-lo sense renovar la seva essència, sense procedir a una neteja interior totalment impossible, fracassaran. Ho lamentem, perquè els estimem de debò, per saber-los sincers, encara que totalment desenfocats.

Amics: els temps dels Jocs Florals sindicals i del confusonisme ideològic burges, ha passat ja a la història. Els treballadors, avui, si no militen en partits de classe, són enemics dels treballadors. Deixeu que s'hi perdin els Clarà peneditos d'haver menjat tanta sang i fetge!...

Continua l'ofensiva dels propietaris rurals. Van recorrent les comarques i excitant a la guerra civil. Vilafranca, Manresa i Igualada han escoltat ja el crit de venjança.

Res dissimulen ja. I és que la impunitat els encoratja.

A Manresa un orador digué que calia organitzar-se en exèrcit i sortir al camp a fer-s'ho a trets amb anarquistes i socialistes, enemics de la propietat. I els altres oradors s'expressaren en iguals termes.

Suposem que encara hi ha una llei de defensa de la República.

Suposem que encara hi ha a Barcelona un governador encarregat d'aplicar-la i responsable de l'ordre públic.

(Passa a la pàg. 2)

Es veritat que el despit del senyor Comorera ha estat l'instigador de l'alçament dels propietaris?

DEL MEU CARNET

La U. S. C. a les comarques

La Cooperativa General de Consum de Barcelona i la seva comarca

Anna de Noailles

Al Llibre de la Mort, que de dia en dia fa més gruix, hi posarem ara amb recança aquest full enriquetat de negre. Anna de Noailles és morta en olor de celebritat. I aquesta celebritat tant la hi donaren els seus poemes, d'un subjectivisme profund, com la seva actitud de noble comprensió enfront dels problemes sollevats per un principi de justícia.

Sobre ella escrivem ja fa anys: «Baudelairiana i mística alhora, dins del seu idealisme, Madame de Noailles ens mostra una tendència pantèstica, un gloriós per mesclar-se i confondre's amb el cosmos, que no havíem trobat en cap poeta francès fora de Maurici de Guérin. El panteisme de Maurici de Guérin tendia a atreure's l'univers cap a si per posseir-lo mitjançant el seny i la voluntat; el panteisme mistic de Madame de Noailles tendeix a dispersar l'ànima d'una manera gairebé sensorial, d'una manera joiosament humana, en les coses i en l'univers enter.» Ara Anna de Noailles s'ha dispersat totalment en aquest univers que va exaltar i s'és esposada amb la Mort que va cantar tan magníficament i tan serenament.

Quan en 1924 el professorat de la Mancomunitat de Catalunya i àdhuc els alumnes de les escoles regides per aquest professorat es veié perseguit, la intel·lectualitat francesa en protesta davant del món. Una de les primeres a signar la protesta fou Anna de Noailles. Aquest gest — al qual en seguirem d'altres a favor de l'esperit de llibertat encarnat pels catalans perseguits — la fa acreedora de la nostra gratitud. Ara que la Mort ha clos per sempre aquells ulls de foc que tenien flames d'indignació per les injustícies i tendresa d'infant per a llurs víctimes, posem damunt de la seva llòsa sepulcra aquests versos seus adreçats a la mort:

Je songe, avec un coeur que vous avez capté, A la parfaite paix des yeux et de la bouche, Au regret qui nous quitte aussitôt [qu'on vous touche, A cette tendre, entière, et longue liberté!...

ULISSES

Perruquera a domicili

Tallar i ondinar 1'50 Ptes. Tallar 0'75 " Escriure a P. Iglésias, 32, 2.º 1.º Telèfon 23169 - Barcelona

Bisbal del Penedès, l'odi i la calúmia

A certs esperits mancats d'escrúpols amb un baix sentit de llur consciència, no els és gens difícil llançar per l'espai tota la saba verinosa que porten dintre seu, deixant entreveure l'odi i la maldat que nia dintre els seus cors mesquins.

La seva impotència, la seva manca de moral i d'ambient, els enverina els sentits, i no podent demostrar d'altra manera la mesquinesa dels seus propòsits, llancen esgarrips a les lletres de motllo, per a demostrar tot el que poden donar de sí: el seu odi.

Odi a tot el que s'oposa a llur pensar i que, generalment, ve a ésser sempre el mateix: destrucció violenta. Explotació, coacció i caciquisme. Les tres plaques de la República: les tres plaques de la democràcia. Els fa basarda la República i els esferexa la democràcia, perquè solament es deixen endur pels seus egoïsmes, les seves incomprendiments i els seus fanatismes.

Odi que senten per tot el que s'ha anat bastint i que enderroca, de manera quieta per la força de la rra natural que s'imposa, tot el seu cacicat. Veu amb repugnància el seu odi, la creació de tot el que pugui renovar la pàgina d'un temps sortosament allunyat, i per això no saben captir l'existència d'una obra humanista i el corrent d'una defensa de classe amb el més alt sentit democràtic.

El seu odi vol odi de classe i no tolera una defensa noble, perquè hom pugui fer prevaldre llurs drets en realitzar la venda de llur mercaderia natural: el treball.

I, per això, sovint blasmen que no els és grat o convenient per als seus interessos mesquins. I és per això que dintre seu nia l'odi.

Aquest és el mal que colpeix els pobles: l'explotació i el caciquisme enverinats per l'odi dels quals tan dissortadament plagats estan.

L'odi engendra la calúmia i ella calumnien tot allò que ignoren. I com que no ignoren tot, menys el solc profund del clericalisme, degut a la seva inconsciència i a la mesquinesa dels seus sentiments, i calumnien qui és innocent de fets i coses que a ells no els convé que es diguin, es facin o es sapiguin.

Calumnien tota obra que sigui contrària a llur manera d'ésser i pensar, i, furtivament, però amb plena ignorància i amb tota la barra, s'introdueixen a casa d'altri blasmant tendenciosament i de manera mesquina les coses i la vida d'aquell que no els és grat.

I de la calúmia engendrada per l'odi, en fan llur arma, sense temor de descobrir la misèria moral que porten dintre seu i sense tenir esment que amb la calúmia tornen les armes contra ells i que se'ls tornen llances que fereixen llur vil consciència.

I aquests semi-homes tenen encara la gosadia de voler parlar-nos en nom de la moral i de la cultura, sense tenir en compte que així també calumniem aquestes santes virtuts.

I ara pregunto: què podeu dir, fer i pensar aquells éssers que no accepten altra moral que la recolzada dintre el clericalisme? Qui pot tenir una visió més embolrada?

Prendre com a principi bàsic i fonamental l'existència d'una sola moral, és a dir, fer i pensar el que es diu, fa i pensa dintre un clos de capelleta.

Nostrats, els destaquats, els guillemats, els diòtols, sabem tenir a tot hora un sentit bon xic més alt de la moral i sabem conèixer i tolerar i conviure i tolerem amb la rialla a flor de llavi, seguríssims que aquesta moral cínica és ja una moral que es va perdent i veient clar, claríssim, que la moral única a recedir és la nostra: la que té dintre seu un sentit pràctic de defensa pel millorament de la humanitat, perquè la humanitat camina i no pot haver-hi cap ésser que pugui deturar-la, i menys ésser destructor de tota cultura emancipada.

A. OLIVELLA BORRAS

Manresa Conferència de Fronjosà

Tal com estava anunciat, dissabte tingué lloc a la sala d'actes de la Cooperativa Obrera Manresana la interessant conferència a càrrec del diputat de la Unió Socialista de Catalunya, company Joan Fronjosà.

Prèviament unes breus paraules de presentació del company Marçal Font, qui presidí l'acte, Joan Fronjosà començà dient que la guerra que durant els anys 1914 a 1918 trasbalsà el món, havia canviat el concepte de dret, de propietat i de justícia. Amb parafrases clares i precises demostrà aquest canvi de concepte i digué que potser s'abusava massa de la paraula justícia social quan es parla de la propietat, i que valdria més parlar de donar-li el nom de repartiment social. Quan s'està en període revolucionari, no es pot parlar del dret existent en el període d'abans de la revolució. Precisament aquesta n'és l'escalf de la ineficàcia del dret existent i en crea un de nou. Si ho fos així, la revolució no tindria cap justificació. Seria senzillament fer la revolució per la revolució. I nosaltres diem que cal fer la revolució per ensoportar tot el que sigui vell i podrir i crear un estat nou més just i més humà.

Diu que per arribar a fer la revolució que implantés les doctrines de Marx, és precis que els obrers canviïn les orientacions i les tàctiques sindicals. No es pot ésser ni partidari de l'acció directa a ultrança, ni partidari de l'evolució sistemàtica. Cal saber emprar aquests procediments d'acord amb el que aconsellen les circumstàncies. Per haver estat partidari de l'acció directa, els germans d'Itàlia varen fer possible una dictadura. Per la mateixa causa, Bela Kun precipità la dictadura a Hongria. Però també cal remarcar que per no haver sabut emprar l'acció directa els nostres companys d'Alemanya han fet possible la instauració d'una dictadura cruel i sanguinària.

Diu que l'acció directa, al nostre país, no ha proporcionat cap guany als obrers. Diu que ell, militant actiu del Sindicalisme català, després de pensar-hi molt no n'ha sabut veure cap. Pregunta que si algun dels oients en pot citar un, que ho faci.

Censura vivament l'obstrucció que les dretes fan al Govern Asafia, i diu que el seu defecte per treure els socialistes del Poder no és pas per l'obra de Fricio al Ministeri d'Obreres públiques, ni de Fernando de los Ríos al d'Instrucció pública, amb tot i ésser molt remarcable, sinó per la tasca admirable que realitza des del poder Largo Caballero, implantant una legislació social que col·loca l'Espanya retardatària dels monàrquics, dels clericals i del

aristocràtic feudal a l'altura de les nacions més avançades. El company Fronjosà acaba la seva interessant conferència recomanant a tots els obrers que s'uneixin com un sol home per defensar els seus drets i les seves reivindicacions socials. El conferenciant, que en diversos moments de la seva conferència havia provocat veus d'assenyament als assistents, en acabar escoltà una càllida ovació.

Mataró Miting contra el feixisme

Organitzat per la Joventut Socialista i el Grup de Cultura de la Casa del Poble, tingué lloc diumenge, al Cinema Gayarre, d'aquesta localitat, un miting contra el feixisme. Presidí el company Carbonell i hi prengueren part els companys Foresté i Vila Cuenca, de la U. G. T.; Vélez, secretari de la Federació Nacional d'Obrers paperers d'Espanya, i Folch i Capdevila i Fronjosà, de la U. S. C.

Tots els oradors exposaren les conseqüències que reportaria per a la classe treballadora la implantació del feixisme a Espanya, posant en guàrdia els obrers davant les maniobres que està portant a cap la burgesia per fer impossible l'avenç de la revolució a Espanya, fent esforços per a la instauració del feixisme, taló on s'aferra la classe capitalista en plena bancarrota a tot el món.

El company Vélez, que resideix a Basconia, exposà fets que demostren que la burgesia d'aquella regió organitza l'atac a fons contra la República. Vila Cuenca cità a casos per l'estil que tenen lloc a Catalunya. Fronjosà exposà quina és la posició de l'Esquerra Republicana de Catalunya davant les qüestions que afecten la classe obrera, i que es debaten al Parlament de Catalunya, assenyalant com el partit majoritari fa marxa enrera en les promeses que havia fet al proletariat català, corresponent a la minoria socialista la tasca d'haver de recordar als homes de l'Esquerra el compromís contractat amb el poble obrer de Catalunya.

Per la presidència fou llegit un telegrama dirigit al president de les Corts Constituents de la República, protestant per l'obra contrarrevolucionària de les minories d'oposició, amb l'obstrucció que estan fent a l'obra del Parlament. Un sí unànim de la concurrència aprovà la tramessa del telegrama.

PUIGVERT

Tarragona

Es de justícia fer un elogi entusiasta de la Secció d'Estudis Econòmics, Polítics i Socials de l'Ateneu de Tarragona, per la tasca que ve portant a cap.

El nostre primer Centre Cultural s'ha emprès una molt lloable tasca educativa que no voldríem restés ja més deturada.

No fa pas molt temps que el nostre company Serra i Moré passà per la seva tribuna. Darrerament també hi desgranà una molt interessant conversa el nostre amic Ruiz Ponseti. No creiem per demés retreure, sobre la conferència donada pel company Ruiz Ponseti, el setmanari «Tarragona Federal» boicotejà l'acte per restar-hi concurrència. Es comprèn que a algun senyor advocat, ferit per unes paraules emprades pel nostre amic en el Par-

EXCEL·LENT ACOLLIDA DE LA IDEA

La crida publicada a JUSTIÇA SOCIAL de l'última setmana, per a la creació d'una nova Cooperativa de consum a Barcelona, ha trobat una acollida excel·lent entre els socis del nostre partit i nombrosos elements d'organitzacions obreres de la nostra ciutat. Són nombrosos els que s'han inscrit en principi i es creu poder comptar ràpidament amb el nombre mínim indispensable de socis per a la constitució de l'entitat.

La Comissió organitzadora, composta pels companys Ràfols Camí (Districte III), Ardiaca (Districte IV), Fabrega (Districte VII), Ramis (Districte VIII) i Capdevila (Poble Nou), estan a la disposició de tots els companys per a facilitar-los dades sobre l'organització de la Cooperativa.

CONFERENCIES DE PROPAGANDA

Començant la campanya de propaganda que va a emprendre la Comissió organitzadora, dimarts, dia 30, a dos quarts de vuit del vespre, el company Ardiaca donarà a l'estatge central una conferència sobre el tema: Importància de la Cooperació de Consum en l'acció econòmica de la classe obrera. La conferència serà seguida d'una sèrie de projeccions, en la qual es passarà revista a les més importants empreses cooperatives d'Europa. Aquesta conferència està organitzada amb col·laboració amb el Districte IV.

El vinent dia 4 de juny, el mateix company Ardiaca donarà a la Secció del Districte III, sobre el tema: «Què pot ésser la Cooperativa General de Consum de Barcelona?»

lament català, qualificant els advocats i procuradors de paràsits de l'actual societat i semblés això impropri d'un home que hagi passat per la Universitat, cosa que l'obligà a dir que li semblava estrany que l'Ateneu l'hagués invitat a la seva tribuna, assegurant que ells — els federals o els advocats? — no passarien per un pont fet per en Ruiz, si és que es dedica a fer ponts.

La conferència d'en Ruiz sobre el «Nacionalisme econòmic», agrada força per les coses noves que en el curs de la seva peroració ens enenyà.

El diumenge passat va ocupar la tribuna un tarragoní de gran mèrit, el senyor Gual Villalbí, secretari del Foment del Treball Nacional de Barcelona. Fou un dels actes més conoeguts que hem vist. El tema anunciat fou «Guia a través del confusionisme econòmic actual del món».

Quan ens parlava del desgavell de la producció i dels sistemes monetaris, ens feia l'efecte que parlava un socialista. Sort pels burgesos que després ens digué que la Rússia soviètica havia destruït la família, creat l'exèrcit més gran del món i que en voler destruir la religió, tal vegada adrebaria amb més fe que mai. Això féu respirar a les classes directores, i sort d'això, perquè si no, el senyor Gual no els deixa convençuts.

Remarcà — no podia menys — que l'experiment rus, tot i ésser fet d'una manera organitzada, no donava l'esperança per a un millor esdevenidor, i seguidament entrà en la penombra d'un pessimisme lamentable, sobretot quan afirmà que el gran problema estava en la distribució de la riquesa, i es limità a dir que ell no anava a donar el remei infal·lible, si bé apuntà la necessitat de les concessions mútues. Esperem que algú sabrà donar-li la deguda resposta.

CORRESPONSAL

KARL MARX La «Commune» de París

(Continuació)

sin de la bona voluntat i dels sentiments religiosos de llurs feligresos.

Tals eren els dons de joïos adveniment oferts immediatament als pagesos de França pel regne de la «Commune» i sols per aquest regne. Es, doncs, completament superflu d'estendre's llargament sobre el problema més complex, però vital, que sols la «Commune» podia i devia resoldre a favor del pagès: el deute hipotecari, el seu pesombre, aferrat i devorant el seu tros de terra; el proletariat rural creixent cada dia; i, en fi, el progrés de l'agronomia moderna i de la competència de les grans explotacions capitalistes que el despullaven, de dia en dia, de la seva propietat.

El pagès francès havia elegit Lluís Bonaparte a la presidència de la República, però fou el partit de l'ordre qui creà l'Imperi. El que en el fons vol el pagès francès ha començava a indicar

en 1849 i 1850 quan oposava el seu alcalde al prefecte del govern, el seu mestre d'escola al capellà del govern i s'oposava ell mateix al guarda del govern. Totes les lleis votades pel partit de l'ordre, de gener a febrer de 1850, eren mesures declarades de repressió contra el pagès. El pagès era bonapartista perquè la gran revolució i tots els beneficis que n'havia recollit es personificaven, als seus ulls, en Napoleón. Aquesta il·lusió que el segon Imperi, hostil, en raó de la seva pròpia naturalesa, als interessos rurals, havia esvaït ràpidament; aquest prejudici del passat, com hauria pogut resistir quan la «Commune» s'adreçava als interessos vius, a les necessitats urgents dels camperols?

Els rurals (3) — aquest era, de fet, la seva gran preocupació — desitjaven tres mesos de comunicació entre la província i el París de la «Commune» conduïent a un alçament general dels camperols. D'aquí venia la seva preocupació d'establir entorn de París un cordó sanitari per impedir la propagació d'aquesta perillosa epizootia al camp.

Si bé la «Commune» representava realment tots els elements sans de la societat francesa, si era, per consegüent, el veritable govern nacional, era alhora un govern obrer, i en raó d'això, per la seva qualitat de cavaller audaç del treball i de la seva emancipació, tenia un caràcter ben acusat d'internacionalisme. A un tir de canó de l'exèrcit prussià que acabava d'anexionar dues províncies franceses a Alemanya, la «Commune» anexionava a França els treballadors de tot el món.

La «Commune» admeté tots els estrangers a l'honor de morir per la seva causa immortal. Durant el curt intervat que separa la guerra estrangera perduda per la seva traïció i la guerra civil fomentada pel seu complot amb l'invasor estranger, la burgesia havia tingut temps de desplegar el seu patriotisme organitzant la cacera policíaca dels alemanys residents a França. La «Commune» féu d'un obrer alemany el seu ministre de treball. I per assenyalat amb un segell inesborrable l'era històrica que sentia inaugurar, la «Commune», per una banda sota els ulls dels prussians vencedors i per l'altra sota els ulls de l'exèrcit bonapartista, comandat per generals bo-

napartistes, aterrà aquest colossal símbol de la glòria militar que era la columna de Vendôme.

El gran acte socialista de la «Commune» fou la seva pròpia existència i el seu propi funcionament. En les seves mesures especials no podia deixar de manifestar la tendència d'un govern del poble pel poble. Tals foren: la supressió del treball de nit en les fleques; la prohibició, sancionada amb penaltats, als patrons d'imposar, sota diversos pretextos, penyores a llurs obrers i disminuir d'aquesta manera els seus salaris. Gràcies a aquest procediment, generalitzat i convertit en costum, el patró reunia en la seva persona la triple funció de legislador, jutge i agent executiu. Per damunt del mercat s'embutxaca el diner dels altres. En la mateixa categoria d'actes essencialment socialistes, cal catalogar el decret en virtut del qual totes les fàbriques i tots els tallers abandonats havien d'ésser lliurats, després d'una indemnització, a les associacions obreres, sense establir distincions entre els empresaris capitalistes que s'havien amagat i fugit i aquells que s'havien limitat a suspendre el treball.

(Continuació)

(1) La burgesia provincial (N. del T.)

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Portaferrissa, 30, pral.
BARCELONA

Unió Socialista de Catalunya COMITÈ EXECUTIU

A LES SECCIONS
REFERENDUM SOBRE
EL SISTEMA ELECTORAL

Aquest Comitè, en virtut de l'acord del II Congrés general de la U. S. C., sotmet avui a referèndum de les Seccions el sistema electoral que ha de figurar en el nostre programa mínim.

Les Seccions han de decidir-se en si o en no per un dels dos següents sistemes:

I. Sistema d'elecció majoritari amb representació proporcional de les minorïes per llistes de partits.

II. Sistema proporcional pur. Les Seccions hauran de convocar ràpidament Assemblea extraordinària a fi de decidir sobre aquests dos punts i abans del dia 30 de juny han d'obrir en poder d'aquest Comitè les còpies de les actes certificades pel Secretari de la respectiva Secció, en les quals consti l'acord i el nombre de vots en pro i en contra pel qual fou pres.

ACTES DE PROPAGANDA AGRARIA

Amb motiu de la discussió al Parlament de Catalunya del projecte de llei de conreus agrícoles, és necessari realitzar per tot Catalunya una amplexiva campanya de difusió del programa agrari i de la posició de la U. S. C. davant l'esmentat projecte. Tots els camperols de Catalunya han de rebre dels homes de la U. S. C. la consigna a seguir en aquest moment decisiu en la vida de la classe obrera del camp català.

A tal fi, aquest Comitè s'adreça a totes les Seccions per tal que organitzin a les localitats respectives actes de propaganda agrària, comunicant seguidament a la Secretaria el dia i hora de l'acte per tal de designar l'orador que junt amb els elements locals interpretarà el criteri de la U. S. C.

JOAN COMORERA
Secretari general

Penya U. S. C. d'Escacs

El passat diumenge es celebraren amb gran èxit i amb nombroses públics les primeres partides del Torneig de classificació.

Per a demà, diumenge, dia 28, a les 4 en punt de la tarda, tindran lloc les següents partides:

Vilella-Santasusagna.
Comorera-Vilanova.
Selgas-Quintana.
Puig-Busto.
Roca-J. Puig.
Baronet-Blanquer.
Ferrés-Virgili.
Capdevila-Rull.

Federació Comarcal de Barcelona

La Federació Comarcal de Barcelona assabenta tots els secretaris de Seccions locals que tots els dies feiners, de 7 a 8 del vespre, poden passar per Secretaria a recollir segells.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA

Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

El projecte de Llei de contractes de conreu

Examen crític del seu articulat

II

Es un fet innegable que els rabassaires, masovers, parcors i arrendataris de terres en general, han estat els que sempre han contribuït a fomentar la producció agrícola i àdhuc dintre un regim que respecti el principi de la propietat privada, es deixa sentir la necessitat d'assegurar-los la permanència a la terra que treballen i que fan produir amb els seus suors, garantint la seva estabilitat i fent impossibles els abusos a que condueix la cobdícia dels propietaris.

Doncs bé: aquesta seguretat d'estabilitat a la terra, que és l'estímul més eficaç per incrementar la producció i sotstrure's al caciquisme imperant al camp, no s'aconsegueix ni de molt amb el Projecte de Llei que comentem. No s'ha sabut o no s'ha volgut atendre els anhels de dignitat del proletariat camperol, ni s'ha volgut reconèixer la necessitat de respectar la personalitat humana.

Es cert que la llei estableix la prorogabilitat indefinida dels contractes, obligatòriament per part del propietari i a voluntat per part del conreador. Però no és menys cert que, en virtut dels requisits que la llei exigeix, aquesta prorogabilitat beneficiarà únicament una part de treballadors del camp, posant els altres en una manifesta inferioritat. No creiem acceptable, per injusta, aquesta diferenciació irritant que assegura a uns el futur i a altres no, a desgrat que uns i altres treballin honradament la terra que se'ls ha confiat.

Estableix el Projecte de Llei la prorogabilitat indefinida i obligatòria, per part del propietari únicament, per als contractes de conreu agrícola, subsistents a primer de gener de 1932 i que no s'hagin donat després per rescindits o resolts per acord de les parts, sempre, però, que el conreador hagi continuat portant la terra i que els dits contractes s'hagin mantingut, per un període de *vingt anys*. Això significa que tots aquells conreadors que no vinguin portant la terra durant *vingt anys*, no poden obligar al propietari a prorrogar el contracte; no poden acollir-se a aquest benefici de la llei.

No tenen dret a la pròrroga, obligatòria per part del propietari, aquells conreadors que, tot i fent *vingt anys* que vinguin portant la terra, els contractes o les seves renovacions hagin estat atorgats o consentits per representants legals del propietari menor d'edat, incapac o absent, o pel marit si es tractés de terra aportada en dot inestimat o parafernals administrats per ell.

Tampoc tenen dret a l'expressada pròrroga aquells als quals tot i fent *vingt anys* que vinguin portant la terra, el contracte els hagi estat atorgat per l'usufructuari, reservista, comprador a

carta de gràcia o empenyorament o per altres titulars de domini o dret real amenaçat de revocació.

No estan subjectes, tampoc, a pròrroga legal els contractes que no tenen *vingt anys* de subsistència. I la prorogabilitat per aquests no arribarà mai, si així ho vol el propietari, perquè els pot deixar extingits o resolts, avisant el conreador amb un any d'anticipació en expirar el termini pactat o el supletori legal.

Quant als contractes de conreu que en el futur s'atorguin, el termini de duració *serà el que pactin expressament les parts*. I naturalment que el propietari es preocuparà de pactar una durada inferior a *vingt anys* per evitar l'obligatorietat de la pròrroga, puix que pot fer-ho en virtut de *actes lliurament convinguts* que obliguen als contractants al que expressament s'hagi pactat. No hi ha tampoc l'obligatorietat de la pròrroga pel propietari.

En resum, salvant els contractes que portin *vingt anys* de subsistència el primer de gener de 1932 i encara restant exclosos d'aquests, tots aquells contractes que, sigui la que es vulgui lliur subsistència, hagin estat atorgats o prorrogats per persones la situació jurídica de les quals estigui compresa dintre les anteriorment esmentades i a les que no pertanyia el dret de propietat d'una manera absoluta, no podrà el conreador prorrogar-los, sinó és amb l'aquiescència del propietari.

Deixem de banda encara les facultats del propietari per a rescindir els contractes, subjectes a prorogabilitat, algunes de les quals són extraordinàriament excessives i de les que en parlarem en un pròxim article.

El Projecte de Llei, per tant, garanteix a l'assegura a una petita part de treballadors del camp lliur estabilitat a la terra, però deixa en el més complet abandonament a una quantitat respectable de conreadors que continuaran sotmesos a l'opressió secular que vénen patint; el nombre dels quals anirà augmentant pel decurs del temps a mesura que es vagin celebrant nous contractes, per als quals no s'obria una situació gens falagüera. No contribuirà, certament, aquest Projecte de Llei, a augmentar l'harmonia entre els homes, ni a donar a la classe camperola més fe en els seus destins.

Té, aquest Projecte de Llei, un fons d'injustícia manifest; sembla, taiment, com si s'hagués fet de para a una sola classe de conreadors. De cap manera pot la Llei sentar aquest principi nefast de desigualtat. No sembla altra cosa que afalagui, per atreure's, un determinat sector i menyspreï una gran quantitat de treballadors del camp, tan honrats i dignes com els altres, deixant-los a mercè del propietari i mantenint en les seves llars la in-

quietud de veure's privats de les terres amb el més insignificant pretext, si no es dobleguen a les exigències de l'amo i senyor.

Equival això a deixar subsistents els llaços de servitud que actualment els aciaporen i fins i tot empitjorar-los davant la derrota moral que per ells significaria no veure complertes, després de mil promences, les seves justes aspiracions. Fàcil és preveure els crits de colera desesperada que s'alçaran del camp en no veure els treballadors ateses les seves reivindicacions, i res tindria d'estrany que aquest projecte, mancat de justícia i d'equitat, vingüés a agreujar tant el problema, que provoqués l'explosió de la indignació que anys ha té reprimida la classe camperola.

Ens sembla això tan monstruós, que estem segura que ni la Comissió ni el Parlament català deixaran cristallitzar una injustícia semblant.

Transcrivim a continuació, a títol de comparació, l'article II del Projecte de Llei sobre arrendaments de finques rústiques del Govern de la República, clar, just i ple d'equitat i absent de tota literatura jurídica, a la qual tanta atenció demostra tenir el confectionador del Projecte de Llei que critiquem:

«L'arrendatari podrà prorrogar indefinidament la duració del contracte per períodes iguals al primitiu, prèvia notificació per escrit a l'arrendador, efectuada amb sis mesos d'anticipació a la data del primer i successius venciments. Aquesta notificació es farà personalment a l'arrendador o al seu administrador o apoderat, si tinguessin el seu domicili o residència en el terme municipal en què la finca o la seva major part radiqui; i si no l'hi tinguessin, a la persona resident en el mateix, prèviament designada en contracte, i, en defecte de tots, al Jutge municipal.»

Com es pot fàcilment deduir, en el Projecte de Llei del Govern de la República, no hi han requisits i, per tant, excepcions de cap mena. En vista d'això i a rel de la reunió de propietaris a Vilafranca i de les consegüents conclusions, ens preguntem: si per aquests projectes del Govern català, que són d'una tebior extraordinària, amb relació als del Govern espanyol, armen aquests propietaris tan esvalot i parlen un llenguatge tan fort, què farien si els fossin d'aplicació les lleis de la República? Pels que no ho hagin vist encara prou clar, ara comprendran perquè volien i com volien l'autonomia els cacsos propietaris de la Lliga ex-regionalista, avut catalana. Imagineu-vos, conreadors del camp, en quines mans estarien les vostres justes reivindicacions si ells fossin govern!

CARLES BATALLA

La reducció de les hores de treball dels empleats

La Comissió consultiva dels empleats creada pel Consell d'Administració de l'Oficina Internacional del Treball amb objecte de conèixer l'opinió de les organitzacions d'aquesta categoria de treballadors sobre les qüestions que els interessin, s'ha reunit recentment a Ginebra i s'han dedicat a estudiar principalment les tasques de la Conferència preparatòria tripartita de gener darrer, així com les del Consell d'Administració de l'Oficina relatives a la reducció de les hores de treball, considerada com un dels mitjans per a disminuir l'atur.

La Comissió decidí per unanimitat que aquesta reducció s'estengués de la manera més àmplia possible, a les diverses classes d'establiments que ocupen empleats i que la reglamentació internacional prevista s'implanti mitjançant un sol projecte de conveni que abasti tots els establiments en què hagi d'aplicar-se la reducció, tenint en compte al mateix temps les especials condicions de treball dels empleats.

Per altra banda, la Comissió ha subratllat en una resolució la urgent necessitat d'adoptar una reglamentació internacional amb objecte de concedir a tots els empleats un descans dominical complet. Solament en cas de necessitat realment urgent podran preveure's excepcions a aquest principi, i a tal efecte es deurà concedir un dia de descans compensador en la setmana que segueixi al diumenge, sense perjudici del dret que tenen els empleats a mig dia lliure per setmana. Si és de desitjar que les persones que professen certes religions gaudeixin, en alguns països, d'un dia de descans que no sigui diumenge, aquesta mena de modificació no deurà ésser tolerada sinó a condició que s'observi la seva estricta aplicació i no es vulneri el dret dels empleats que no pertanyin a aquestes religions.

Tenint en compte per altra banda que la limitació de les hores de tre-

ball dels empleats de comerç no pot portar-se a cap si no es fixa l'hora límit de tancament dels magatzems, la Comissió creu a aquest respecte que és necessari adoptar tan aviat com es pugui un projecte de conveni internacional en el qual s'estipuli que els magatzems tancaran no més tard de les 19, durant els dies feiners, donant-se a les autoritats competents tota mena de facilitats per a fixar una hora de tancament menys avançada i per a concedir mig dia de permís a la setmana a més del descans dominical.

La Comissió recomana igualment l'adopció d'una reglamentació internacional en virtut de la qual tots els empleats deuran gaudir d'un permís anual pagat, de 14 dies, si més no. La durada d'aquest permís deurà ésser augmentada proporcionalment als anys de servei a l'empresa, tenint en compte sempre que sigui possible els prestats en altres empreses.

La Comissió s'ocupà a més de la protecció dels invents dels assalariats, de les clàusules restrictives de la llibertat de treball en els contractes de treball (clàusules de la no competència). Sobre aquest respecte formulà diverses recomanacions que com totes les precedents seran sotmeses al Consell d'Administració de l'Oficina Internacional del Treball.

La setmana de cinc dies als EE. UU.

Acaben d'ésser publicats als Estats Units els resultats d'una enquesta per determinar fins a quin punt les empreses industrials han adoptat la setmana de cinc dies.

Dels 44.025 establiments recensats, amb més de 3.750.000 d'oberss empleats, un 27 per 100, amb el 84 per 100 del total d'oberss, han introduït d'una manera permanent la setmana de treball de cinc dies.

Segons aquesta enquesta, apliquen la setmana de cinc dies cent trenta-sis firmes automobilistes, o sigui el 493 per 100 del total recensat, amb un total de 111.585 obrers; 74 indústries elèctriques, amb el 38'8 per 100 dels obrers de la indústria, 9 fàbriques de T. S. F., amb el 31'5 per 100 dels obrers de la indústria, i 6 fàbriques de productes farmacèutics, amb el 40 per 100 dels obrers de la indústria.

Altres indústries on la setmana de cinc dies és aplicada amb molta freqüència són les del ferro, de confeccions, de tapissos i estores, d'aeronàutica, de màquines de calcular i de turbines.

SASTRERIA

Pantaleoni Germans

Confeccions per a homes i nens

Actualment exhibició i venda de les Novetats per a Primavera

Americana i Pantaló franç. la 72 ptes.
Xeviot n.ºv. 63
Vestit complet des de 58
Pantaló franç. la des de 16

Secció especial a la mida
PORTAFERRISSA, 13

Bar Cerveseria "La Polsaguera"

"Casa Quimet"

Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics. Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes. ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc. Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell "La Polsaguera"

Cooperativa de Arts Gràfiques, Rosselló, 84=Barcelona

Unió Socialista de Catalunya Mítings i Conferències

AVUI:
Conferència del company Fronjosà al Centre Obrer de Corporacions de Tortosa, a dos quarts de deu del vespre.
Tema: «El problema sindical a Catalunya».

Mítng a Alfara de Carles sobre el problema agrari a Catalunya, a dos quarts de deu del vespre.
Oradors: Carles Gerhard i Joan Comorera.

DEMA:
Mítng inaugural de la Societat Agrícola Obrera d'Aldover, sobre el problema agrari, a les deu del matí.
Oradors: Gerhard, Fronjosà i Comorera.

Conferència del company Fronjosà a Camprodó, a dos quarts de deu del vespre.
Tema: «El problema agrari a Catalunya».

Conferència del company Gerhard a Camarllés, a dos quarts de deu del vespre.
Tema: «El problema agrari a Catalunya».

Conferència del company Comorera a Santa Bàrbara, a dos quarts de deu del vespre.
Tema: «El problema agrari a Catalunya».

Mítng a la Secció d'Agramunt.
Oradors: Forment, Maria Pi de Polch i Polch i Capdevila.

JUNY, 1:
Conferència del company Fronjosà al Sindicat Obrer de Mollet.
Tema: «El Socialisme i els treballadors de Catalunya».

JUNY, 4:
Conferència del company Comorera a Ciutadilla.
Tema: «El problema agrari a Catalunya».

Convocatòria Secció Districte VI

sembla per al dia 31, a les deu del vespre.

Nova Secció

A la darrera Assemblea general celebrada per les Seccions primeres dels Districtes IX i X, aquestes varen acordar lliur fusió i la creació de la Secció del Clot, la Junta Directiva de la qual ha quedat constituïda així:
Secretari general, Francesc Viladomat.
Secretari d'actes, Ramon Sorribes.
Secretari premsa i propaganda, Rufi Expósito.

Tresorer, Joan Miranda.
Comptador, Pere Virgili.
Vocals, Joan Morgades i Josep Selgas.

JUSTICIA SOCIAL

CORREU ADMINISTRATIU
J. Garcia, de Palma, Rebut gir 10'00
J. Castells, de S. Vicenç » 8'00
J. Vilalta, de Seu Urgell » 10'00
F. Gombau, de Mongat » 8'80
Torres, d'Anglès » 20'50

DONATIUS
J. S. 5'00
J. Carulla 1'00
P. Folch 5'00
J. Clapert 5'00
A. Castells 0'50
J. Serra 1'00
J. Garcia 3'26
Un company de Ciutadilla 2'00
M. Santaló 10'00
Subscripció d'Anglès 20'50
Josep Casas 50'00

QUOTES MENSUALS
J. S. 25'00
J. Ferrer 5'00